

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 636: Muốn Liễu Sanh Thoát Tử, Tất Phải Bối Trần Hợp Giác (Xoay Lưng Với Trần Lao, Hợp Với Giác Ngộ), Nhất Định Phải Làm Được Nhất Thiết Bất Trụ (Mọi Việc Đều Không Dính Mắc)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 054)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Không nên trụ vào Sắc mà sanh tâm, không nên trụ vào Thanh, Hương, Vị, Xúc, Pháp mà sanh tâm. Thực mang thâm ý, bởi hoàn cảnh của chúng sanh chốn trần thế chẳng lìa khỏi sáu trần này. Trụ vào trần sanh tâm, vốn là tập khí tích lũy từ vô thủy. Mà muốn liễu sanh thoát tử, tất phải bối trần hợp giác (xoay lưng với trần lao, hợp với giác ngộ), nhất định phải làm được “nhất thiết bất trụ” (mọi thứ đều không dính mắc). Cái gọi là bất trụ, chính là nói không chấp trước, chứ chẳng phải nói là không thực hành pháp ấy.】

Không nên trụ vào sáu trần mà sanh tâm, ý nghĩa của câu kinh văn này vô cùng sâu rộng. Bởi vì hoàn cảnh của chúng sanh chốn trần thế, trần thế chỉ cho chúng sanh trong lục đạo, không chỉ là thế gian này của chúng ta, mà bao gồm cả cõi trời Dục giới, trời Sắc giới, trời Vô Sắc giới, bao gồm cả hai mươi tám tầng trời. Hai mươi tám tầng trời, thiên nhân cũng là trụ trần sanh tâm; Dục giới, Sắc giới trụ trần sanh tâm thì chúng ta dễ hiểu; nhưng trời Vô Sắc giới thì họ trụ vào trần gì? Chúng ta đọc Kinh Lăng Nghiêm thì sẽ hiểu rõ. Trong pháp hội Lăng Nghiêm, Phật nói người Nhị thừa, tức A La Hán và Bích Chi Phật, sở chứng được là thiên chân Niết Bàn (Niết Bàn thiên lệch), Phật nói cảnh giới của họ vẫn chỉ là ảnh tượng phân biệt của pháp trần. Ngay cả A La Hán, Bích Chi Phật còn trụ trong pháp trần, pháp trần đó gọi là diệt pháp trần. Pháp trần có sanh diệt, các ngài không trụ ở sanh pháp trần, mà trụ ở trong diệt pháp trần, như thế vẫn là sai lạc. Thanh Văn, Duyên Giác đều sai rồi, thiên nhân Tứ Không Thiên thì cũng có thể nghĩ mà biết được. Cho nên Phật thường giảng, nếu như tu hành tu thiền định mà tu đến Tứ Không Thiên, Phật nói bạn đã gặp nạn rồi.

Trong Phật pháp chúng ta giảng Tám nạn (Bát nạn), trong tám nạn có một nạn là Trường thọ thiên, chính là Tứ Không Thiên. Tứ Không Thiên gặp nạn gì? Bởi vì đọa vào trong đó, thì cũng bằng như đọa vào trong một hố đen, tâm niệm của họ hoàn toàn đình chỉ, hoàn toàn đọa lạc trong vô minh, không có cơ duyên nghe được Phật pháp, nơi đó không có Phật Bồ Tát đến độ chúng sanh. Vì sao vậy? Phật Bồ Tát đi đến đó, những người ấy hoàn toàn không màng đến các Ngài, sẽ không đi tiếp cận các Ngài, cũng không nguyện ý lắng nghe các Ngài. Thiên nhân ở trời Phi Tướng Phi Phi Tướng Xứ, tám vạn đại kiếp không nghe được Phật pháp, đây chính là đã gặp phải đại nạn, thời gian tám vạn đại kiếp dài đằng đằng như vậy không được nghe Phật pháp. Không nghe Phật pháp thì không có cơ duyên được độ, duyên được độ bị gián đoạn rồi, bạn nói xem điều này đáng tiếc biết bao! Cho nên gọi đó là một trong tám nạn. Chúng sanh trụ trần sanh tâm là tập khí tích lũy từ vô thủy kiếp đến nay, tập khí quá sâu dày rồi, nó tự nhiên sẽ khởi hiện hành, đối với ngũ dục lục trần khởi lên tham sân si mạn, cái tâm ấy của họ tự nhiên sẽ sanh khởi, điều này không cần phải học, cũng không cần ai dạy, tập khí quá sức sâu dày. Chính vì vậy mà vô lượng kiếp đến nay không có cách nào liễu sanh tử, không có cách nào thoát ly luân hồi.

Phật giáo huấn chúng ta, nếu bạn muốn liễu sanh thoát tử, cũng tức là nói muốn thoát ly sáu nẻo luân hồi, tất phải bồi trần hợp giác (xoay lưng với trần lao, hợp với giác ngộ). Trần là ngũ dục lục trần, phải trái ngược với ngũ dục lục trần, bồi chính là rời xa, xả bỏ. Phải buông xả ngũ dục lục trần thì mới được, không buông xả thì sao mà được! Sau khi buông xả rồi thì phải hợp giác. Giác là gì? Giác là giác tánh, phải tương ưng với tự tánh. Giả như bồi trần mà không có giác, thì sẽ đi đến Tứ Không Thiên mất rồi, dẫu có tu hành chứng quả thì cũng biến thành A La Hán, Bích Chi Phật, nhập vào thiên chân Niết Bàn, vì họ không hợp giác! A La Hán, Bích Chi Phật không có giác. Pháp Thân, Bát Nhã, Giải Thoát là Tam Đức Bí Tạng, A La Hán, Bích Chi Phật chỉ có giải thoát, còn Pháp thân, Bát Nhã đều không có. Chữ “Giác” ở chỗ này chính là Bát Nhã. Chúng ta niệm một câu “Nam Mô A Di Đà Phật” này chính là giác, một câu A Di Đà Phật này dịch sang nghĩa tiếng Trung là Vô Lượng Giác; chúng ta tuy bản thân không giác, thể nhưng tâm và khẩu tương ưng, niệm niệm đều niệm Vô Lượng Giác, không hay không biết thì sẽ thật sự giác ngộ, niệm giác thì sẽ giác, cho nên nó có sức mạnh không thể nghĩ bàn. Một câu Phật hiệu này chẳng những là đức hiệu của vị Đạo sư cõi Tây Phương Cực Lạc, mà nói một cách

chân thực thì chính là danh hiệu tự tánh của hết thảy chúng sanh, thật sự vô cùng bất khả tư nghị!

Nhất định phải làm được nhất thiết bất trụ (mọi thứ đều không dính mắc), nhất thiết phải làm được, bất trụ chính là thấy đều không chấp trước. Hết thấy không chấp trước, không phải là vứt bỏ tất cả các pháp, bạn nói tất cả các pháp đều không cần thì điều đó sai rồi, bạn đã hoàn toàn hiểu sai ý của Phật. Mà là ở trong tâm không có phân biệt chấp trước, còn sự việc thì vẫn cứ làm. Phía trước đã giảng rồi, đi đứng nằm ngồi, mặc áo ăn cơm, đón khách tiễn khách, công việc thường ngày, có thể thấy là không có một thứ nào rời xa, hơn nữa lại còn làm được tốt hơn, làm được viên mãn hơn, làm một tấm gương tốt cho mọi người. Thế nhưng ở trong tâm thì một mảy may vướng bận cũng không có, có một mảy may vướng bận thì đã sai rồi. Cho nên không chấp trước, không phải nói là không làm những công việc đó, sự việc thì việc gì cũng đều phải làm, Phật đã chỉ dạy chúng ta phương pháp, thì chúng ta cũng phải y giáo tu hành.